КРЫВІНКА

ТРАВЕНЬ
№ 8 (162)
2015 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

ПРАГРЭЙДАРАВАЦЬ ДАРОГУ

26-га траўня ў мяне было свята: у гэты дзень другі раз за сёлетнюю вясну прагрэйдаравалі дарогу Ранчыцы – Дубраўка.

Апошні раз яна бачыла грэйдар амаль два месяцы таму – 28-га сакавіка. Напярэдадні той даты мне прыйшлося ехаць у ДРСУ-110 і прасіць, каб гэту працэдуру выканалі. Потым, сціснуўшы зубы, прыйшлося два месяцы чакаць, калі ж адбудзецца новае грэйдараванне. Не дачакаўшыся, на мінулым тыдні паехаў зноў у дыспетчарскую ДРСУ. Мяне тут добра ведаюць.

"Што, дарога на Дубраўку?" –"Так". –"Дык мы ж вам нядаўна дарогу падсыпалі…" –"Падсыпалі, але не нам, а за вёскай, а грэйдара не было ўжо амаль два месяцы". –"Ідзіце да майстра, бо ўсе грэйдары паламаныя".

Майстар абяцае прыслаць грэйдар на наступным тыдні, як толькі яго адрамантуюць. (Дарэчы, свае слова ён стрымаў.) Пытаюся, ці ёсць у ДРСУ які-небудзь графік грэйдаравання дарог. Ён адказвае, што такога графіка няма.

Вось так. Хочаш, каб дзяржаўная арганізацыя зрабіла штосьці за дзяржаўныя грошы, едзь і кланяйся ў ножкі: "Зрабіце!" (Дый яшчэ не факт, што адразу зробяць.) А не паклонішся – ездзі па гарбах і рамантуй машыну.

Між тым, сёлета гравійная дарога Ранчыцы – Дубраўка эксплуатуецца вельмі актыўна. Калі ў мінулыя гады рух тут быў у асноўным улетку – адно бешанкоўцы ездзілі на шлюз адпачываць, то сёлета птушкафабрыка рэгулярна возіць па дарозе птушыны гной – адкіды з птушніка. На полі за рэчкай стаяць бурты на тысячы тонаў. Не адстае ад птушніка і мясцовы малаказавод. Па гэтай дарозе рэгулярна два ці тры разы на дзень ходзіць МТЗ з бочкай-васьмітонкай, які возіць нам смуродную ваду, што раней спускалі ў Дзвіну.

Па-гаспадарску дарогу трэба было б грэйдараваць двойчы на месяц, можна нават спагнаць грошы на грэйдароўку з таго ж птушніка, бо дарога разбіваецца выключна коламі ягоных грузавікоў.

І наша дарога не выключэнне, а правіла. Я ведаю, напрыклад, не па чутках пра стан дарогі Бачэйкава –Паўазер'е, па якой цэлы год ездзіў на працу. З ёй былі тыя ж праблемы, тая ж рэгулярная пабітасць і адсутнасць грэйдара.

А ва ўладзе лічаць такі стан нармальным. І спрабуюць суцяшаць насельніцтва. Цытую вытрымку з "Зары" ад 22 траўня: "Варта адзначыць, што сёлета грэйдараванне дарог было праведзена ўжо тры разы. Палепшана 120 км дарог. Пры спрыяльных умовах надвор'я комплекс работ па выраўніванню дарожнага палатна плануецца праводзіць двойчы на месяц".

Г.Станкевіч

НАША ЖЫЦЦЁ

САД ПЕРАМОГІ РАСЦЕ

У суботу 25-га красавіка паблізу СШ №1 райцэнтра быў закладзены сад у гонар 70-годдзя Перамогі.

З гэтай нагоды на першай паласе раённай газеты апублікаваны вялікі рэпартаж і фотарэпартаж, дзе галоўнымі дзеючымі асобамі былі ветэраны і райвыканкамаўцы.

А вось пра тое, што плаціць за гэты сад прыйдзецца настаўнікам, газета напісаць забылася.

Роўна месяц таму мы прапаноўвалі "паўдзельнічаць у закладцы саду дабраахвотнікам. Скажам, людзям, якія атрымалі званне "Чалавек года" і салідную прэмію да яго, бізнесоўцам, работнікам райвыканкама, чые заробкі сягаюць вышэй за 10 мільёнаў."

Шкада, што на гэтую прапанову ніхто не адгукнуўся. Усё ж Перамога не была здабыткам нейкай асобнай групы людзей, значыць, і Памяць пра яе не мусіць належыць нейкім асобным людзям.

Наогул, пры правядзенні падобных мерапрыемстваў, трэба заўсёды адкрываць у банку спецрахунак, куды дабраахвотнікі могуць пералічыць грошы.

Цяпер жа выходзіць, што Сад Перамогі пасаджаны выключна за настаўніцкія больш чым сціплыя заробкі.

Увесь сад – 70 дрэўцаў – каштуе тры з паловай мільёны рублёў. Грошы па нашых часах невялікія. Тым больш крыўдна, што ўсе яны да апошняга рубля ўзяты з настаўніцкіх кішэняў у добраахвотна-прымусовым парадку.

Ні райвыканкам, ніводная бешанковіцкая арганізацыя, ні бацькі вучняў-школьнікаў не купілі аніводнага дрэўца.

Што ж, расці вялікі, Настаўніцкі сад Перамогі!

Г.Станкевіч

РЫНАК ПРАЦЫ

ВАКАНСІІ Ў ТРАЎНІ

Колькасць вакансій у Бешанковіцкім раёне працягвае зніжацца. У траўні на сайце Міністэрства працы і сацыяльнай абароны прапаноўваюць толькі 14 вакансій на 22 вольных месцы.

І трэцюю частку іх прапануе ААА "Бешанковічы Аграсервіс". Тут патрабуецца аж тры жывёлаводы з заробкам па 2,2 млн. руб., два аператары машыннага даення з заробкам 2,5 млн. руб., токар з заробкам 2, 8 млн руб і трактарыст з заробкам у 3 млн.

АТП-21 патрабуецца два кіроўцы аўтамабіля з катэгорыяй "С" і два з катэгорыяй "Д" з заробкамі па 4 млн.

Па-ранейшаму тры вакансіі кіроўцаў катэгорыі "С" патрабуецца Бешанковіцкаму РАНС. Умовы такія: стаж работы не менш за 1, 5 гады, праца суткамі праз двое. Заробак – 4,1 млн.

Бешанковіцкаму РСТ (райпо) патрабуецца электраманцёр па рамонце і абслугоўванню электраабсталявання з заробкам 2,8 млн., афіцыянт з заробкам 2,2 млн і дзве прадавачкі з заробкамі па 3 млн.

Кіроўцу пагрузчыка ДРСУ-110 прапануе тыя ж 2,2 млн.

Аддзелу культуры патрабуецца мастак, гукааператар і акампаніятар з тымі ж 2,2 млн кожнаму.

М.Васільеў

ДОБРАЎПАРАДКАВАННЕ

НА ХОДНІКУ КЛАДУЦЬ АСФАЛЬТ

Напрыканцы траўня нарэшце былі працягнуты работы па ўсталяванню ходніка па вуліцы Валадарскага.

Работы тыя пайшлі надзвычай імкліва, бо зараз замест ходніка ў плітках будаўнікі кладуць на ходніку асфальт. Такім чынам эканомяцца грошы, якіх сёння не хапае ўсім на ўсё. Затое і райцэнтр прымае звыклае аблічча: шэрае і няўтульнае. Згадзіцеся, што шыбуючы па ходніку з пліткай, у чалавека будзе зусім іншы настрой і зусім іншы пагляд на сённяшні дзень.

А грошай не хапала, не хапае і ніколі не будзе хапаць. Бо пры той сістэме, якая сёння функцыянуе, і ходнік пад асфальтам выдаецца за значнае дасягненне.

Што ж, гледзячы з чым параўноўваць…

І яшчэ. Ходнік на Валадарскага зроблены вузкаваты, так што двум мінакам будзе цяжка размінуцца. Знoў-такі, відаць, сродкаў на капітальны рамонт дарогі не хапіла. Цяпер на вуліцы з ходнікам рух веласіпедыстаў будзе надзвычай ускладняць жыццё аўтамабілістам: размінуцца будзе цяжкавата.

Ці будзе па вуліцы арганізаваны аднабаковы рух, як калісьці абяцалі, – невядома. Пакуль што на праезднай частцы разметкі няма.

У.Ліпскі

24-га траўня – 75 гадаў Іосіфу Бродскаму

МОЙ НАРОД

Мой народ, што сваёй не схіляў
галавы,
мой народ, што вучыўся
маўчанню ў травы,
ў час смяротны зярняты сціскаў
ў далонях,
здольны нават расці на сівых
камянях.

Мой народ, церплівы і добры народ,
які песні спявае і славіць свой род,
што ўстае як вялік –
і ўпакорвае тым,
што імкнецца да зор у агні
залатым!

Мой народ, што ўзвышае
дастойных сыноў,
гоніць прэч прайдзісветаў сваіх
і ілгуноў,
што ў душы церпіць мукі –
і цвёрды ў баі,
які праўдай вялікі і сэрцам сваім.

Што ніколі ў нябёсаў не клянчыў
дароў,
аніякіх не меў над сабой уладароў,
што гаворыць з усімі,
нібы з сваяком,
што глядзіць без гардыні і пыхі
наўкол.

Мой народ! Я шчаслівы ўжо тым,
што твой сын!
На мяне не зірнеш ты ніколі
паглядам касым.
Ты заглушыш мяне, калі раптам
сфальшывіць струна.
І пачуеш яе, калі шчырая будзе яна.

Не падманеш народ. Дабрыня –
не даверлівасць. Рот,
што няпраўду гаворыць,
далонню заціснe народ,
І на свеце нідзе такой мовы
людской не знайсці,
пазіраць каб прамоўцу дазволіла
зверху на ўсіх.

Шлях пяснярскі –
радзімай асвечаны шлях,
і куды ні зірні – можна толькі
ў народ пакрыляць,
распусціцца, як кропля,
ў бяскрайніх людскіх галасах,
стаць зялёным лістком
у шумлівых бясконцых лясах.

Хай узносіць народ – іншых суддзяў
не будзе нідзе,
быццам высахлы куст, –
ганарыстасць асобных людзей.
І народ толькі зможа сказаць –
ты ягоны званар,
бо на водшыбе нельга
свой рост з нічыім параўнаць.

Да народа тулюся.
І п'ю яго цалкам, нагбом.
П'ю гаворку яго. Раствараюся
ў мове яго.
Да ракі прыпадаю,
якая бруіцца бяз дна
праз стагоддзі, паўз нас,
проста ў нас, далей нас.

1965
І. Бродскі,
пераклад Г.Станкевіча

З СУДОВАЙ ЗАЛІ

СПРАВА АБ РАЗБОІ ЗАВЕРШАНА

21 мая, Віцебск. Двое фігурантаў справы аб разбоі ў Бешанковіцкім і Віцебскім раёнах сёння прысуджаныя да пажыццёвага зняволення з канфіскацыяй маёмасці. Аб гэтым карэспандэнту БЕЛТА паведаміў дзяржаўны абвінаваўца па справе пракурор аддзела пракуратуры Віцебскай вобласці Алег Антоненка.

"З улікам выключнай небяспекі для грамадства, цяжару наступстваў судовая калегія па крымінальных справах Віцебскага абласнога суда пагадзілася з пазіцыяй дзяржабвінавачання і прыйшла да высновы аб неабходнасці прызначэння ім канчатковага пакарання па сукупнасці злачынстваў у выглядзе пажыццёвага зняволення з канфіскацыяй маёмасці. Таксама задаволены грамадзянскі пазоў пацярпелых аб матэрыяльным пакрыцці маральнай шкоды на Br450 млн", - паведаміў дзяржабвінаваўца.

Прысуд вынесены ў дачыненні да двух жыхароў Шуміліна, раней неаднаразова судзімых. "Яны пазнаёміліся ў месцах пазбаўлення волі і пасля вызвалення ў 2014 годзе сустрэліся ў Шуміліна, вырашылі здзяйсняць рабаванні, нападаючы на хаты. Грунтоўна да гэтага рыхтаваліся - выкарыстоўвалі маскі, загадзя выраблялі дубінкі, адбывалі ў іншыя раёны, каб замесці сляды", - адзначыў пракурор. Паводле яго слоў, абвінавачаныя выбіралі хаты, на іх думку, заможных людзей, арыентуючыся па знешніх прыкметах.

"Па двух эпізодах ахвярамі сталі сямейныя пары. Мужчынам наносілі ўдары у галаву палкамі, ад чаго абодва пацярпелыя памерлі. Пад пагрозай і пры непасрэдным ужыванні гвалту да жанчын завалодвалі грашыма, маёмасцю, залатымі вырабамі. Іх дзеянні кваліфікаваныя па ч.3 арт.207 і па ч.2 арт.139 КК па кожным з эпізодаў ", - распавёў Алег Антоненка.

Як паведамлялася, у праваахоўныя органы паступіла паведамленне, што ў адзін з дамоў вёскі Берасні Бешанковіцкага раёна ўварваліся двое невядомых у масках з прарэзамі для вачэй і рота. Тыя, хто нападаў, выкарыстоўваючы драўляныя прадметы, накшталт бейсбольных біт, збілі мужа і жонку, якія пражывалі у доме, і звязалі іх. У выніку нападу пацярпелая доўгі час знаходзілася на лячэнні, яе муж памёр у установе аховы здароўя ад атрыманых траўмаў. У гэтыя ж суткі аддзелам Следчага камітэта Бешанковіцкага раёна была ўзбуджаная крымінальная справа па арт. 207 КК (разбой).

Праз тыдзень аналагічнае злачынства было зарэгістравана ў вёсцы Падлазнікі Віцебскага раёна. Двое невядомых у масках, з драўлянымі палкамі ў руках, выставіўшы аконнае шкло веранды, праніклі ў дом, дзе з ужываннем гвалту, небяспечнага для жыцця, завалодалі маёмасцю, якія належыла сямейнай пары, што пражывала ў доме. Мужчыну, які пражываў ў доме, былі нанесены цялесныя пашкоджанні, ад якіх ён праз тыдзень памёр.

Праведзены комплекс аператыўна-вышуковых і пошукавых мерапрыемстваў, зладжаная праца супрацоўнікаў праваахоўных органаў дазволілі ўсталяваць вінаватых асоб па гарачых слядах. Па непасрэдна ўзніклым падазрэнні ў здзяйсненні злачынства былі затрыманыя двое мужчын, 1973 і 1976 года нараджэння. У момант затрымання ў асабістых рэчах падазраваных было выяўлена выкрадзеная маёмасць.

Алёна Ціханава
БЕЛТА

НАШЫ ЗАРОБКІ

СЯРЭДНІ ЗАРОБАК ПА БЕЛАРУСІ СКЛАЎ $ 452, У МІНСКУ - $ 608

Сярэдні заробак у Беларусі за красавік вырас на 52,4 тысячы рублёў і склаў 6.536.100 рублёў. Такія дадзеныя прыводзіць Белстат.

Але нягледзячы на рост сярэдняга заробку ў красавіку, даходы беларусаў усё роўна не дацягваюць да ўзроўню снежня 2014 - 6.806.000 рублёў. У пераліку на даляры жыхары нашай краіны ў мінулым месяцы атрымалі ў сярэднім крыху больш за 456 даляраў. Для параўнання: па сярэднім курсе Нацбанка за снежань сярэдні заробак склаў 621 даляр у эквіваленце.

У прамысловасці ў красавіку сярэдні заробак склаў 6839,8 тысячы, у будаўніцтве - 7523,4 тысячы, на транспарце і ў сувязі - 7518,3 тысячы, у сельскай і лясной гаспадарцы - 4902,7 тысячы, у адукацыі - 4828,2 тысячы, у тым ліку настаўнікаў - 5827,1 тысячы, прафесарска-выкладчыцкага складу - 7798,8 тысячы рублёў.

Сярэдні заробак работнікаў аховы здароўя ў мінулым месяцы склаў 5507,8 тысячы рублёў: ўрачоў - 8983,9 тысячы рублёў, сярэдняга медыцынскага персаналу - 5501,4 тысячы рублёў.

Рэальны заробак (заробак, які разлічаны з улікам росту спажывецкіх цэн на тавары і паслугі) у студзені-красавіку гэтага года ў параўнанні з аналагічным перыядам мінулага года зменшыўся на 3,2%. У красавіку гэтага года ў параўнанні з сакавіком бягучага года гэты паказчык упаў на 0,1%.

Найвышэйшы сярэдні заробак ў красавіку традыцыйна быў у Мінску - 8.793.083 рублёў, найніжэйшы - у Брэсцкай вобласці - 5.219.823 рублёў.

“Салідарнасць”

НАШЫ СЫМБАЛІ

ЛЁС НАЦЫЯНАЛЬНАЙ СЫМБОЛІКІ

Герб «Пагоня» — ваяр з узьнятым мячом на белым кані ў чырвоным полі — вядомы ў Беларусі з глыбокай старажытнасьці, з XIII стагодзьдзя. Як пішуць у навуковых выданьнях, «герб зьявіўся ў выніку працэсу геральдызацыі выявы ўзброенага вершніка з партрэтных пячатак вялікіх князёў Ягайлы і Вітаўта».

Бел-чырвона-белы сьцяг у сёньняшнім выглядзе, у адрозьненьне ад «Пагоні», мае канкрэтнага аўтара. Сьцяг стварыў у 1917 годзе Клаўдзій Дуж-Душэўскі.

Бел-чырвона-белы сьцяг і герб «Пагоня» былі сымбалямі Беларускай Народнай Рэспублікі ў 1918 годзе.

А ў Савецкай Беларусі зьявіліся ўжо іншыя сымбалі. Спачатку ў БССР свайго герба не было, ва ўсіх саюзных рэспубліках адзінымі нацыянальнымі сымбалямі былі чырвоны сьцяг і герб СССР.

Герб БССР быў прыняты ў 1927 годзе.

Чырвона-зялёны беларускі сьцяг зьявіўся ў 1951 годзе, калі некаторыя саюзныя рэспублікі, у ліку якіх была і БССР, уступілі ў Арганізацыю Аб'яднаных Нацый.

У незалежную Беларусь вярнуліся старадаўнія сымбалі. 19 верасьня 1991 году, напярэдадні развалу СССР, бел-чырвона-белы сьцяг і герб «Пагоня» былі прызнаныя дзяржаўнай сымболікай незалежнай Беларусі. Такое рашэньне прыняў Вярхоўны Савет Беларусі 12-га скліканьня.

Гэта нацыянальная сымболіка заставалася дзяржаўнай да травеньскага рэфэрэндуму 1995 году.

Напярэдадні 20-й гадавіны рэфэрэндуму 1995 году тагачасны кіраўнік прэзыдэнцкай адміністрацыі Леанід Сініцын прызнаўся ў інтэрвію Радыё Свабода, што менавіта ён — аўтар сучасных герба і сьцяга, за якія большыня беларусаў прагаласавала тады.

У 1995 годзе знакаміты беларускі гісторык-геральдыст Анатоль Цітоў працаваў у Навукова-дасьледчым інстытуце дакумэнтазнаўства і архіўнай справы (які быў створаны на базе Інстытуту гісторыі партыі пры ЦК КПБ). Спадар Цітоў узгадвае, як начальнік галоўнага архіўнага ўпраўленьня Міхальчанка выклікаў яго і кажа: «Тут Сініцын распрацоўвае нейкі герб, хоча параіцца наконт зорачкі на гербе». Анатоль Цітоў адмовіўся: маўляў, ён выступае за «Пагоню», таму ня можа быць «і нашым, і вашым». Праз месяц з інстытуту яго звольнілі.

Што да стварэньня дзяржаўнай сымболікі спадаром Сініцыным, Анатоль Цітоў выказаў такое меркаваньне:

«У нас усе думаюць, што геральдыка вельмі простая рэч — узяў і намаляваў. Абвесьцяць штосьці няўцямнае гербам — значыць, будзе герб. У нас, на жаль, няма да гэтага строгага стаўленьня. Кожны калгас, раён, вобласьць маюць герб. Дык з 1566 году кожнае ваяводзтва, кожны павет меў герб Пагоня. Гэта зацьверджана Статутам Вялікага Княства Літоўскага 1566 году. А так перайначваць — гэта нейкая палітычная каньюнктура, і зорачка тая. Ну, яны лічаць, што гэта герб. А гэта палітычны сымбаль, які адлюстроўвае саму сыстэму ўлады».

Ну, яны лічаць, што гэта герб. А гэта палітычны сымбаль, які адлюстроўвае саму сыстэму ўлады

Новы герб аказаўся вельмі падобны да герба БССР. Спадар Сініцын і не хавае, што за аснову быў узяты менавіта ён. На эскізе Сініцына ня стала сярпа і молата, а надпіс БССР быў заменены на «Рэспубліка Беларусь». Замест так званай «гербавай фігуры» — сярпа і молата — зьявіўся абрыс, контур Беларусі. А ўверсе яшчэ зьявілася зорачка. Як сьцьвярджае Леанід Сініцын, ён быў супраць зорачкі, на зорцы настаяў тагачасны прэзыдэнцкі заўгас Іван Ціцянкоў. Сумесны твор Сініцына і Ціцянкова адмыслоўца, геральдыст Анатоль Цітоў сапраўдным гербам ня лічыць:

«Дык што ён зрабіў? Гэта ж стары герб, старая сымболіка. Гэта яшчэ, здаецца, герб Дубасава — быў такі мастак, які адразу пасьля рэвалюцыі зрабіў герб СССР. А наш, беларускі герб быў зацьверджаны ў 1927 годзе. Так што гэта герб не Сініцына, ён быў яшчэ ў 1920-я гады распрацаваны, а ён зрабіў нейкія папраўкі. Ну што ж, гэтая эмблематыка адпавядае іх разуменьню герба. Але гэта ня герб насамрэч. У нас жа які прынцып: „Я начальнік — ты дурань, ты начальнік — я дурань". І Сініцын сьвята верыць у гэты прынцып».

Новы герб, падтрыманы большасьцю выбарцаў на рэфэрэндуме, быў зацьверджаны ўказам прэзыдэнта № 213 ад 7 чэрвеня 1995 году. Але 10 гадоў на ім — да 2005 году — была недарэчнасьць: кветкі лёну былі з шасьцю пялёсткамі. Насамрэч кветкі лёну маюць 5 пялёсткаў.

Толькі ў 2005 годзе мастаку-геральдысту, сябру Міжнароднага саюзу дызайнэраў Віктару Ляхору было даручана выканаць каляровую і контурную эталённыя выявы сучаснай беларускай сымболікі. Памылка з кветачкамі лёну была выпраўленая.

А ў 2007 годзе пастановай Савету Міністраў герб «Пагоня» быў уключаны ў Дзяржаўны сьпіс гісторыка-культурных каштоўнасьцяў Рэспублікі Беларусь.

У Беларусі «Пагоня» прысутнічае ў гербах Віцебскай і Гомельскай абласьцей, шэрагу гарадоў — Магілёва, Рэчыцы, Верхнядзьвінску, Лепеля. Ёсьць «Пагоня» і на эмблемах розных арганізацыяў: КХП-БНФ, Таварыства беларускай мовы імя Скарыны, Згуртаваньня беларусаў сьвету «Бацькаўшчына», нават на нарукаўным знаку 2271-й базы інжынэрных боепрыпасаў Узброеных Сіл.

А вось бел-чырвона-беламу сьцягу пашанцавала меней. За яго могуць затрымаць — як «за выкарыстаньне незарэгістраванай сымболікі».

Радыё Свабода

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Крывінка» паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі “Крывінку”, то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamnikat.org/kryvinka.html каталагу “Пэрыёдыка” для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

ПОСТСАВЕЦКАЯ ІНТЭГРАЦЫЯ

РЫФЫ НА РОЎНЫМ МЕСЦЫ

Саміты Садружнасці незалежных дзяржаў (СНД) і Еўразійскага эканамічнага Саюза (ЕАЭС), якія адбыліся 8 мая актуальныя для Масквы, але прадэманстравалі быццам бы дыяметральна супрацьлеглыя тэндэнцыі ўнутры гэтых структур.

СНД: усё больш малалюдны клуб

Вядома, першае з гэтых мерапрыемстваў можна лічыць важным толькі з некаторай нацяжкай, пра што наглядна сведчыць практычна поўная адсутнасць цікавасці да яго з боку вядучых расійскіх сродкаў масавай інфармацыі.

Па-першае, саміт быў нефармальным, у дадатак ўдзел у ім прынялі толькі шэсць кіраўнікоў дзяржаў з адзінаццаці, якія фармальна яшчэ ў арганізацыі - Беларусі, Казахстана, Кіргізіі, Расіі, Узбекістана і Таджыкістана. А вось іх калегі з Азербайджана, Арменіі,Малдовы,Туркменістана і Украіны маскоўскі збор праігнаравалі.

Па-другое, ніякіх сур'ёзных рашэнняў там не прымалася, калі, зразумела, не лічыць дасягненні (прычым, падобна, не без цяжкасці) дамоўленасці аб правядзенні 9 кастрычніка ў Астане наступнай, ужо афіцыйнай, сустрэчы.

Па прапанове Нурсултана Назарбаева ў якасці яе асноўнай тэмы была вызначана барацьба з тэрарызмам. Справа, безумоўна, важная, вось толькі за амаль чвэрць стагоддзя свайго існавання СНД так і не праявіла здольнасці ўвасабляць у жыццё нават самыя лепшыя намеры.

Гаворка, зразумела, ідзе не пра шматлікія сімвалічныя акцыі. Напрыклад, праграма СНД, прысвечаная 70-годдзю Перамогі, уключае ў сябе больш за 60 пунктаў - ваенныя парады, эстафета Перамогі ўздоўж знешніх межаў Садружнасці, перавыданне мемуараў, мастацкіх твораў і да т.п. З гэтым як раз усё ў парадку, праблемы пачынаюцца, калі справа даходзіць да канкрэтных стваральных дзеянняў, накіраваных на перспектыву.

Зрэшты, хай у чыста вербальным плане, але адзно больш-менш сур'ёзаеы пытанне ўсё-ткі было закранута. Як адзначыў Аляксандр Лукашэнка, «у цяперашні час украінскі бок дэ-факта згортвае ўдзел у дзейнасці СНД, не фінансуе агульны бюджэт, а яна другая была па колькасці напаўнення бюджэту пасля Расіі, не ўдзельнічае ў планавых мерапрыемствах, адклікала пастаяннага паўнамоцнага прадстаўніка».

І хоць пры гэтым было выказана меркаванне, што «выхаду Украіны з СНД наўрад ці варта чакаць», паколькі беларускі лідэр сам ўгаворваў яе кіраўніцтва не спяшацца, слаба верыцца, што ва ўмовах шырокамаштабнай расійскай агрэсіі Кіеў да гэтых заклікаў прыслухаецца.

Тым больш што дэ-юрэ Украіна фармальна не з'яўляецца чальцом Садружнасці, паколькі не ратыфікавала яго статут.

Наступным ўцекачом стане, хутчэй за ўсё, Малдова, якая дастаткова ўпэўнена рухаецца ў бок аб'яднанай Еўропы. Сумнеўна таксама, што надоўга затрымаецца ў Садружнасці Азербайджан.

У ЕАЭС - папаўненне

Наадварот, другі саміт прайшоў у значна больш аптымістычным ключы, так як, у адрозненне ад СНД, ЕАЭС працягвае пашырацца. Менавіта ў Маскве да чатырох яго членам - Арменіі, Беларусі, Казахстану і Расіі - далучыўся Кыргызстан.

Да таго ж прэзідэнт Казахстана Нурсултан Назарбаеў у чарговы раз нагадаў пра краіны, якія жадаюць далучыцца да ЕАЭС: «Нягледзячы на тое, што ва ўмовах крызісу ўзаемны гандаль прасядае, я лічу, што Еўразійскі эканамічны саюз мае вялікую перспектыву. Вы пагалядзіце, чаму многія краіны хочуць - Кітайская Народная Рэспубліка хоча стварыць свабодную эканамічную зону [з ЕАЭС], В'етнам, сёння мы дамовіліся, што Турцыя хоча з намі быць, Індыя з намі хоча быць ».

Спіс сапраўды ўражвае. Больш за тое, гэта ўжо зусім не толькі намеры: Еўразійскай эканамічнай камісіі на саміце было даручана пачаць працу над усёабдымнай пагадненнем аб партнёрстве і супрацоўніцтве з Кітаем.

Не выключана, між іншым, што цяперашні аб'езд старшынёй КНР Сі Цзіньпінам сталіц трох вядучых еўразійцаў як раз і звязаны з тым, што намячаецца пашырэнне супрацоўніцтва.

Будучыня еўразійскай інтэграцыі таксама пад пытаннем

У той жа час у рамках ЕАЭС пастаянна ўзнікаюць прыкрыя пытанні. Скажам, ці змогуць ва ўмовах глыбокіх рознагалоссяў з нагоды братоў Бакіевых, у экстрадыцыі якіх Мінск адмаўляе Бішкеку, плённа ўзаемадзейнічаць Беларусь і Кыргызстан?

Ці як стасуюцца з бравурнай рыторыкай партнёраў аб дружбе ўспыхваюць раз за разам гандлёвыя войны Расеі з Беларуссю і Казахстанам?

Нарэшце, галоўнае: ці не прывядзе жаданае збліжэнне ЕАЭС (сумарны ВУП у 2014 4,2 трыльёна даляраў) з Паднябеснай (17,6 трлн.), Індыяй (7,4) і Турцыяй (1,5) да непазбежнай страты Масквой дамінуючай пазіцыі у саюзе, для чаго апошні, уласна, ёю і ствараўся? Ці пагадзіцца Крэмль гуляць у ім другарадную ролю?

Як уяўляецца, адказы на гэтыя і падобныя пытанні зусім не відавочныя, а таму ЕАЭС ў канчатковым рахунку можа напаткаць лёс СНД.

Андрэй Фёдараў, палітолаг

"Новы час"

ФІНАНСАВАЯ ПАЛІТЫКА

УДЕРЖАНИЕ КУРСА РУШИТ ЭКОНОМИКУ

Курс доллара к белорусскому рублю снизился почти до 14 тысяч. Почему это произошло и чем чревато?

Еще 3 февраля согласно официальному курсу Нацбанка доллар стоил 15450 рублей, 12 марта – 15200, а 19 мая – уже «всего лишь» 14040.

За три с половиной месяца белорусская валюта укрепилась по отношению к американской почти на 10%. Небывалый успех! Почему это произошло и чем чревато?

Отчасти белорусский рубль тянет за собой его российский собрат. В конце прошлого года девальвация в РФ стала одной из причин «корректировки курса» в Беларуси. Но нынешней весной российская валюта приподнимается с колен, а с ней укрепляется и наша.

Но не всех это радует. Экономист Александр Обухович пишет в «Белгазете»: «Наше новое «правительство банкиров» все крутится вокруг стабилизации курса доллара. Упования почти исключительно на монетарные методы. Методика удержания курса от Ермаковой с некоторыми несущественными вариациями продолжает работать, круша и уничтожая остатки нашего экономического потенциала.

Суть методики проста, как грабли, на которые мы регулярно наступаем. Если не удается заработать достаточно долларов, чтобы удовлетворить спрос при разумном курсе, нужно сжать рублевую денежную массу настолько, чтобы не было «лишнего» спроса на доллары. Включая снижение зарплат и прочих доходов населения. Вполне по Гаутаме: если счастье в соответствии наших возможностей нашим потребностям, есть два пути к счастью. Можно повышать возможности, но можно и снижать потребности. До уровня возможностей....».

К тому же нынешнее повышение курса белорусского рубля к доллару повышает вероятность очередной девальвации в обозримом будущем. Необходимо учитывать, что, помимо не блестящих показателей нашей экономики (ВВП по итогам первого квартала снизился на 2%), свинью может подложить и Россия, чья валюта на данный момент многими считается переоцененной. Центробанк РФ уже взял курс на ослабление своего рубля. Так что, и в Беларуси существует вероятность, что доллар вскоре снова будет стоить от 15 тысяч и выше.

Михаил Брошин

ЭКАНАМІЧНЫ КРЫЗІС

ЧАМУ НЕ ЧУВАЦЬ ПРАТЭСТАЎ?

Эканамічная сытуацыя ў краіне працягвае пагаршацца. Чаму беларусы маўчаць і цярпяць?

Экспарт з пачатку году ўпаў на 30%. Паводле зьвестак Белстата, валавы ўнутраны прадукт за першыя 4 месяцы скараціўся на 2,6% у адносінах да аналягічнага пэрыяду мінулага году. Цікава, як грацыёзна падаў гэты сумны факт прэм’ер-міністар Андрэй Кабякоў на паседжаньні ўраду ў аўторак: «Адаптацыі эканомікі краіны да прынцыпова іншага зьнешняга стану спадарожнічае запаволеньне росту ВУП па выніках I квартала на 2%». То бок падзеньне ён назваў «запаволеньнем росту».

У краіне скарачаюцца рэальныя заробкі. Зарэгістраванае беспрацоўе за год вырасла ўдвая, і ў 5 разоў павялічылася колькасьць тых, хто працуе зь няпоўнай занятасьцю.

Здавалася б, такая цяжкая эканамічная сытуацыя павінна была перарастаць у сацыяльны крызіс, незадаволеньне людзей — пераходзіць у публічную плашчыню, вылівацца ў нейкія формы пратэсту, але не чутна нічога. Абсалютна. Мёртвы зыб. Чаму? На мой погляд, ёсьць некалькі прычын.

1. Няма легальных інстытутаў, структур, мэханізмаў, з дапамогай якіх працоўныя маглі б данесьці сваю занепакоенасьць, выказаць патрабаваньні да адміністрацыі. Працэс камунікацыі адбываецца толькі ў адзін бок: зьверху ўніз. Зваротнай сувязі няма. Тыя фармальныя інстытуцыі, якія, нібыта створаныя дзеля такіх мэтаў — напрыклад, прафсаюзы, калектыўная дамова і інш., — мёртвыя.

2. У грамадзтве няма адчуваньня, што крызіс усур’ёз і надоўга. Уладам удалося запэўніць людзей, што цяперашнія праблемы ў эканоміцы — справа часовая, выкліканая вонкавымі прычынамі. Хутка гэтыя вонкавыя чыньнікі зьменяцца, цэны на нафту павысяцца, Расея выйдзе з крызісу — і ўсё вернецца на ранейшы ўзровень. І гэта працуе.

3. Кантрактная сыстэма зьвязвае працаўнікоў па руках і нагах. Людзі асьцерагаюцца рабіць любыя крокі, якія выклічуць незадаволеньне начальства.

4. Большасьць найманых работнікаў працуе на дзяржаўных прадпрыемствах. І гэта важны псыхалягічны чыньнік, які засьцерагае ад праяўленьня пратэсту. Бо, па-першае, яшчэ існуе вера ў справядлівасьць «сацыяльнай» дзяржавы, якая, у адрозьненьне ад бізнэсоўцаў, дбае пра людзей, а ня толькі пра прыбытак. Па-другое, любы канфлікт з кіраўніцтвам дзяржпрадпрыемства аўтаматычна пераходзіць у канфлікт зь дзяржавай. А гэта ўжо палітыка. А за палітыку тут «садзяць».

5. За 20 гадоў пастаянных рэпрэсіяў аўтарытарнаму рэжыму ўдалося замацаваць у людзях страх. Ён сядзіць у падсьвядомасьці. Людзі элемэнтарна баяцца.

6. Моцна ўплывае досьвед украінскага Майдана. Украіна паказала, у што можа выліцца пратэст: кроў, забітыя, распад дзяржавы, эканамічны абвал, грамадзянская вайна і замежная інтэрвэнцыя. Таму лепш трохі пацерпім, затое мір і стабільнасьць.

7. Няма адчуваньня, што пратэст, выстаўленьне патрабаваньняў дадуць патрэбныя вынікі. Бо людзі бачаць, што дрэнна паўсюль, а ня толькі на іхнім прадпрыемстве ці ў арганізацыі.

8. Большасьць насельніцтва лічыць, што ў краіне няма сацыяльна-палітычнай альтэрнатывы. Народ ня бачыць грамадзка-палітычнай сілы ці палітыкаў, якія б прапанавалі зразумелы праект разьвіцьця краіны, альтэрнатыўны таму, што рэалізоўвае дзейны рэжым.

А пакуль эканамічны крызіс не перарастае ў сацыяльна-палітычны, то ўладам няма асаблівай неабходнасьці мітусіцца і нешта мяняць.

Валер Карбалевіч
Радыё Свабода

ПРАПАНОВЫ ЎЛАДАЎ

СЯДЗІ СПАКОЙНА НА БЕРАЗЕ

Беларускія паслядоўнікі літаратурных пікейных камізэлек жывуць надзеямі на структурныя рэформы. Нават памочнік АП прапануе грамадскую энергію накіраваць не «на выкананне даручэнняў, колькі на стварэнне, стварэнне новага».

Цяпер прапаную заняцца практычнай псіхалогіяй. Я прывяду выказванні дзяржаўнага дзеяча, а чытачы папрактыкуюцца ў вызначэнне яго локуса кантролю.

«Причины возникшей сложной ситуации в экономике очевидны: санкции против главного нашего партнера, падение цен на нефть, девальвация российского рубля, сужение российского рынка. Все это привело к естественному и резкому падению сбыта продукции на рынках наших ключевых партнеров не только в Беларуси, но и в самой России, Украине и Казахстане, на всем постсоветском пространстве».

Нагадваю, неабходна вызначыць не аўтара выказвання. Аўтарства пытанняў не выклікае. Для тых, у каго паўсталі цяжкасці з першай цытатай, прыводжу другую: *«Кризисы когда-либо закончатся, рано или поздно, мы уже эти кризисы переживали не единожды, но когда выходишь из кризиса, и на твою продукцию есть спрос, а нет рабочего люду, нет рабочего класса, который производил эту продукцию, тогда беда».*

Спадзяюся, знаўцы кітайскай філасофіі і без маёй падказкі адчулі ўплыў Канфуцыя на нашага сучасніка. Яны маюць рацыю: «Сядзі спакойна на беразе ракі, і міма праплыве труп твайго ворага».

Не да мадэрнізацыі

Крызіс — гэта этап у развіцці сістэмы, калі сістэма аказваецца не ў стане адказаць на зменлівыя знешнія выклікі. Калі пагадзіцца з такім вызначэннем, то парада Канфуцыя можа апынуцца і бескарыснай.

Так, крызісы выклікаюцца знешнімі прычынамі. Яны даюць магчымасці як для развіцця, так і для дэградацыі. Выбар за палітычнай элітай. У красавіцкім пасланні адзінага палітыка (АП) тэма выбару стала цэнтральнай.

Ён пачаў з ацэнкі бягучай сітуацыі. Эканоміка — *«гарант нашей независимости»*, і сёння яна *«переживает не лучшие времена»*. Чаму? Таму што *«внешние факторы нам неподвластны»* і *«проблемы соседей немедленно становятся нашими собственными»*.

Для змены часоў (не самых лепшых на спрыяльныя) АП прапанаваў да канца года прыняць 10 важных рашэнняў, якія павінны забяспечыць новыя фактары росту. Пад уражаннем круглай лічбы расійская «Незалежная газета» на наступны дзень апублікавала артыкул пад кідкім загалоўкам «Лукашэнка адважыўся на эканамічныя рэформы».

Сапраўды, слова «рэформы» чатыры разы было згадана ў дакладзе, але як бы між іншым. Затое ўпершыню за апошнія 14 гадоў у пасланні не знайшлося месца для слова «мадэрнізацыя». Здзіўляцца гэтаму не даводзіцца. Новыя фактары росту — гэта набор адміністрацыйных мераў, накіраваных на павышэнне, узмацненне і ўдасканаленне. Іх аб'ядноўвала ў адзін пакет... адсутнасць патрэбы ў фінансаванні. Казна пустая. Рэальныя даходы насельніцтва падаюць. Не да мадэрнізацыі.

Новая эканамічная ідэя

У красавіку цудоўную нагоду для размоваў даў памочнік прэзідэнта па эканамічных пытаннях Кірыл Руды, які апублікаваў у «Беларускім эканамічным часопісе» артыкул «Структурныя эканамічныя рэформы: неабходнасць для Рэспублікі Беларусь і замежны досвед».

Прызнаюся, раздзел, прысвечаны пагаршэнню нацыянальнай эканоміі і дэфіцыту фінансавання, зрабіў на мяне вялікае ўражанне. Пераканаўчых лічбаў шмат. Абмяжуюся адным прыкладам. 2011 год у гісторыі беларускай мадэлі быў апошнім, калі прырост ВУП перавысіў сярэднесусветны. У бягучым годзе чакаецца падзенне. Апраўданасць негатыўных чаканняў пацвярджае вынік першага квартала (-2%).

Што прапануе аўтар? Аўтар прапануе рэформу структуры эканомікі. І зноў лічбы, лічбы. На гэты раз яны запазычаныя з міжнароднай статыстыкі. З іх дапамогай памочнік прэзідэнта ацэньвае структурныя эканамічныя рэформы ў 26 (!) краінах Цэнтральнай і Усходняй Еўропы і СНД. Сацыякультурныя асаблівасці краін пры гэтым ігнаруюцца.

Але ўсе лічбы паспелі стаць гісторыяй, аўтар жа заклапочаны будучыняй Беларусі. У яе прапануецца ўвайсці з дапамогай «Новай эканамічнай ідэі». Цытую: *«Для новага эканамічнага рыўка неабходныя грамадская энергія, маральна-псіхалагічная матывацыя, натхненне, нацэленае не столькі на выкананне даручэнняў, колькі на стварэнне, стварэнне новага ў эканоміцы. Для гэтага патрэбна зарадзіць найбольш крэатыўную частка грамадства (навукоўцаў, прадпрымальнікаў, дзяржапарат) новай вялікай ідэяй, якая б аб'яднала ўвесь соцыум. Такой ідэяй можа стаць, напрыклад, «калектыўны лібералізм», які прадугледжвае не плюралізм рознанакіраваных меркаванняў і рухаў, а грамадскуюзасяроджанасцьнавырашэнні канкрэтнай эканамічнай задачы».*

З «большасці» на «меншасць»

Беларуская мадэль выбудаваная па прынцыпу ўнітарнага прадпрыемства, г.зн. прадпрыемства з адным уладальнікам (УП «Беларусь»). Імя ўладальніка ўсім добра вядомае. Таму перш чым аналізаваць прапановы чарговага рэфарматара, неабходна зразумець, што ўласна прапануецца рэфармаваць: асобныя элементы ўнутры УП або само УП. У першым выпадку рэформы не прынясуць карысці. У другім — без згоды ўладальніка УП рэформы немагчымыя.

Аўтар прапануе ажыццявіць рывок за кошт маральна-псіхалагічнай матывацыі найбольш крэатыўнай часткі грамадства (навукоўцы, прадпрымальнікі, дзяржапарат). Калі выключыць з пераліку дзяржапарат, то ў сухім астатку мы атрымаем тыповых прадстаўнікоў беларускай «меншасці».

Аднак уладальнік УП ужо два дзясяткі гадоў абапіраецца на «большасць», якая не прэтэндуе на крэатыўнасць. Ці ўсведамляе аўтар ступень радыкальнасці сваёй прапановы? Думаю, усведамляе, але не да канца. Адсюль прызнанне, што *«без палітычнай волі не будзе ні падтрымкі, ні даверу да рэформаў».*

Але палітычнай воляй у Беларусі валодае толькі адзін чалавек. У адрозненне ад свайго памочніка, ён выдатна разумее, што перанос апоры з «большасці» на «меншасць» у гістарычнай навуцы прынята называць «буржуазнай рэвалюцыяй». Але ці варта дзеля рэвалюцыі, няхай нават і буржуазнай, праяўляць палітычную волю?

Д'ябал хаваецца ў дэталях

Абгрунтаванасць маіх сумненняў рэгулярна пацвярджае сам уладальнік УП. Прыводжу прыклад, запазычаны з афіцыйнага прэс-рэлізу: *«Вот вы говорите, что щепу девать некуда. Давайте решим следующим заходом, что будем делать со щепой, коль рынок просел за пределами. Это мы должны сделать как можно быстрее. Начертим каждому губернатору, сколько он должен построить котлов, где он построит эти котлы, чтобы сжечь 1,5 млн. куб. м щепы».*

Нагадаю, памочнік АП прапануе грамадскую энергію накіраваць не «на выкананне даручэнняў, колькі на стварэнне, стварэнне новага ў эканоміцы». А чым у гэты час заняты сам АП? Ён вырашае прыватную праблему будаўніцтва катлоў. Вырашае ў звыклым для сябе стылі.

Жыццё, такім чынам, ідзе сваёй чарадой, а навукападобныя развагі па яго рэфармаванні — сваёй. І ў гэтым паралельным руху няма нічога новага і арыгінальнага.

Але не будзем адчайвацца. Крыху міжнароднай статыстыкі, якую так любіць памочнік прэзідэнта. Калі ў перыяд з 1820-х да 1950-х гадоў дэмакратычныя краіны павялічвалі падушавы ВУП у сярэднім на 2% у год, а дыктатуры — на 0,86%, то з 1950 года гэтыя паказчыкі складаюць 2,4% і 2% адпаведна.

Але д'ябал любіць хавацца ў дэталях. «Для ўсіх паспяховых дыктатур, — адзначае эканаміст Андрэй Мовчан, — агульным правілам з'яўляецца апора на брытанска-амерыканскую сістэму права, запрашэнне ва ўладу выпускнікоў брытанскіх і амерыканскіх ВНУ, стымуляванне атрымання заходняй адукацыі элітай. Можна казаць і шырэй: усе больш-менш паспяховыя дыктатуры мелі свайго роду дугатэрміновы кантракт з умоўным Захадам, які ўключаў у сябе маштабныя інвестыцыі, адкрытыя рынкі для заходніх карпарацый, двухбаковыя гандлёвыя прэферэнцыі і іншае».

Гэтым шляхам, дарэчы, спрабуе ісці Казахстан. Калі з 1994 па 2004 гады па адной толькі прэзідэнцкай праграме «Балашак» за мяжой навучыліся 785 чалавек, то, пачынаючы з 2005 года, іх колькасць перавысіла 3000.

Але ў Кірыла Рудога свой погляд на эканамічны рывок. У яго аснове ляжыць «грамадская засяроджанасць на вырашэнні канкрэтнай эканамічнай задачы», г. зн. мабілізацыя ва ўмовах аднадумства.

Сяргей Нікалюк
"Новы час"

РЭХА ЧЭМПІЯНАТА

«ПОЗОРИЩЕ – ЭТО КОГДА НАРОДУ ОБЕЩАЕШЬ ОДНО…»

Чем хоккеисты и форумчане ответили Лукашенко за слова о «позоре за бездарный хоккей»

Глава государства назвал позором результат белорусской сборной по хоккею в четвертьфинальном матче с Канадой на чемпионате мира, который закончился проигрышем со счетом 9:0.

– Позорище. Что мы только для них ни делали. Выйти и продемонстрировать такой бездарный хоккей – это позор: 7:0 (в игре с российской командой на групповом этапе), 9:0, – сказал Александр Лукашенко. – Мы пробились в плей-офф... Ну сколько можно об этом говорить. Пробились – так надо выигрывать! Канадцы – мощнейшая команда, трудно у нее кому-то выиграть. Но не 9:0!

Вскоре последовала реакция хоккеистов, отмечает sport.tut.by.

Евгений Ковыршин: «Критика со стороны президента? Я еще не слышал. Но лично меня это не огорчает».

Алексей Калюжный: «Лукашенко назвал поражения позором? Ну, это, кто как смотрит».

Напомним, по итогам чемпионата мира сборная Беларуси заняла седьмое место. На групповом этапе наши хоккеисты набрали рекордные для себя 14 очков. Среди поверженных оказались команды США (5:2), Словении (4:2), Дании (5:1) и Норвегии (3:2).

Отметим, что для многих болельщиков в целом результат сборной Беларуси, которая вошла в восьмерку сильнейших на чемпионате мира, стал приятным удивлением. А на оценку «позорище» от президента последовала бурная реакция на форумах. Приводим избранное.

Форум talks.by

«Канадская сборная, конечно, мощная команда. И играют они достаточно жестко. Конечно, было обидно за наших ребят. Хотя, признаюсь, тут я вервые не совсем согласен с президентом: наша сборная старалась, и матч был действительно тяжелый и сложный. И им самим горько от этого поражения. Это же было видно!».

«Судя по отзывам по этой теме на других сайтах и на этом – мнения подавляющего большинства людей и президента СОВЕРШЕННО не совпадают! И я не согласен. Сборная сыграла хорошо на чемпионате. Спасибо ребятам и тренеру!».

«Парни второй раз подряд вышли в плей-офф! Выиграли сборную США, отлично сыграли с финнами! В кои-то веки я действительно видел команду! А главному критикану я бы посоветовал стать тренером нашей сборной, вот там и посмотрим, что у него получится! Впрочем, все мы знаем, что у него всегда получается! Прекрасно ощущаем на себе действия этого великого хоккеиста!».

«Я заметил что мнение президента не всегда (а вообще всегда) не совпадает с мнением народа. В последнее время очень часто».

«Позорище – это когда целому народу на выборах обещаешь одно, а потом за пять лет ничего из обещанного не выполняешь».

Форум by.tribuna.com

«Только бы парни не обиделись на это и продолжали приезжать в сборную и впредь. Не для него ведь играют, а для всех белорусов».

«Позорище – это когда страна с таким колоссальным человеческим ресурсом постепенно превращается в однородную серую массу. Вот это беда... А пока есть такие хоккейные команды, как на этом чемпионате сборная Беларуси, убеждаешься, что ещё не всё потеряно».

«Уж что-что, а облить помоями он умеет. Хорошо, что не живем в Северной Корее, а то расстрелял бы всех из зенитного орудия».

Форум pressball.by

«Перепутал чемпионат мира с рождественским турниром...».

«Тут один «профи» набрал кредитов на 30 миллиардов долларов... Мы же ему не предъявляем, что должны жить как в Швейцарии».

...Кроме того, на сайте «Прессбола» продолжается опрос: «Хоккей. Оценка выступления сборной Беларуси на чемпионате мира-2015?». По данным на полдень субботы в голосовании приняли участие почти 3 тысячи человек. 67,6 % оценили результат сборной на «хорошо», 19,3% – на «отлично».

Эти цифры красноречиво демонстрируют, что в данном вопросе мнения белорусов и Лукашенко кардинально расходятся.

Лера Василькова

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 30.05.2015 у 15.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабрахвотнікамі.